

ת"פ 19152/12/16 - מדינת ישראל נגד פארס חביש

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19152-12-16 מדינת ישראל נ' חביש ואח'
תיק חיצוני: ת.ר 64190/16

מספר בקשה: 13

בפני	כבוד השופטת טל לחיאני שהם
מאשימה	מדינת ישראל
	באמצעות ב"כ עו"ד ניר פיינר
נגד	
נאשם	פארס חביש באמצעות ב"כ עו"ד אבוריש

החלטה

כללי

1. בפני בקשת המאשימה לחילוט הנשק והתחמושת אשר נתפסו במסגרת תיק זה, וזאת לאור הרשעת הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירת ציד חיות בר מוגנת, עבירה לפי **סעיפים 2 ו-14(ב) לחוק להגנת חיות הבר, התשט"ו 1955- (להלן: "החוק")**, עבירת ציד ללא היתר, עבירה לפי **סעיפים 2 ו-14(ב) לחוק**, עבירת החזקת חיות בר מוגנת, עבירה לפי **סעיפים 8(א)(3) ו-14(א) לחוק**, ועבירת החזקת נשק מחוץ לנרתיק, עבירה לפי **תקנה 6(ה) לתקנות להגנת חיות הבר, תשל"ו-1976 וסעיף 14(א) לחוק**.

2. מעובדות כתב האישום נטען כי ביום 02/09/16 בשעת אחר הצהריים, במטע רימונים בשטחי קיבוץ נגבה, עסקו הנאשם ואחר בצוותא חדא בציד חוגלות, שהן חיות בר מוגנות, וזאת באמצעות רובה מסוג סביטה 12 שמספרו 296085, השייך לנאשם (להלן: "**הנשק**").

לאחר שהנאשם ירה ופגע בחוגלה במטע הרימונים, הוא אסף אותה והכניס אותה לרכב, מ.ר. 5387675, בו נהג האחר.

באותן הנסיבות החזיק הנאשם את רובה הציד בתוך הרכב כשהוא מחוץ לנרתיק וטעון בשני כדורי ציד.

3. בהכרעת הדין אשר ניתנה ביום 10/01/19 קבעתי, ביחס לנאשם אשר עניינו מונח לפניי כעת, כי המאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות והוכיחה בעניינו, מעל לכל ספק סביר, את העובדות המפורטות בכתב האישום. משכך, הרשעתי אותו בביצוע העבירות כמפורט לעיל.

ביום 17/06/19, ולאחר ששמעתי טיעוני הצדדים וסקלתי כלל השיקולים בהתאם ל**תיקון 113 לחוק**, גזרתי דינו של הנאשם והטלתי עליו ענישה בדמות קנס בסך 6,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו וחתימה על התחייבות בסך 10,000 ₪.

לאור בקשת ב"כ הנאשם להמציא פסיקה כתמיכה לעמדתו ביחס לשאלת החילוט בטרם מתן החלטה, קבעתי כי החלטה לעניין זה תשלח לצדדים לאחר קבלת פסיקה מטעם ב"כ הנאשם.

טיעוני הצדדים

4. לטענת ב"כ המאשימה, מהפסיקה עולה כי ככלל ובהיעדר נסיבות חריגות, כאשר נעשה שימוש בכלי ציד לצורך ציד לא חוקי - ראוי לחלוט.

לטענת ב"כ המאשימה, חילוט הנשק מעביר מסר מרתיע לציבור הציידים כולו ולנאשם, ומהווה את הענישה המרתיעה ביותר לנאשמים בעבירות ציד. לטענתו, הרציונל העומד מאחורי החילוט הוא הוצאת כלי ביצוע העבירה מרשותו של מבצע העבירה.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה כתמיכה לעתירתו.

5. ב"כ הנאשם מתנגד לבקשה ומנמק התנגדותו בטיעונים הנוגעים לאשמת הנאשם בביצוע העבירות, לנסיבות ביצוע העבירות, לנוהג במקרים מסוג זה, ולנסיבותיו האישיות של הנאשם.

לטענת ב"כ הנאשם, במקרים דומים ואף חמורים יותר הסכימה המאשימה לחזור בה מבקשתה לחילוט הנשק. כמו כן, טען כי השיקולים אשר יש לשקול טרם הכרעה בסוגיית החילוט, וביניהם היעדר עבר פלילי של הנאשם והנזק שייגרם לנאשם כתוצאה מהחילוט - מובילים לכך שיש לדחות בקשת המאשימה.

עוד טען ב"כ הנאשם כי הענישה אשר הוטלה על הנאשם מחמירה מאוד ביחס לענישה הנוהגת, ומשכך יש להסתפק בעונש שכבר הוטל על הנאשם ולא להורות אף על חילוט הנשק.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה כתמיכה לטיעוניו.

המסגרת הנורמטיבית

6. סעיף 12(א) לחוק קובע כי: "כלי ציד או אמצעי ציד אחר, פרט לכלי רכב ממונע, ששימשו למעשה עבירה על חוק זה או על תקנה לפיו, וכן חייט-בר שניצודה בעבירה כזאת, רשאי בית המשפט הדן בעבירה לצוות על

חילוטם לאוצר המדינה; אולם לא יצווה בית המשפט על חילוט כלי ציד או אמצעי אחר כאמור אם נוכח שבעליהם לא היו אשמים באותה עבירה; הוראה זו אינה גורעת מסמכותו של בית המשפט להורות הוראה אחרת בענין זה לפי כל דין אחר".

7. ברע"פ 1161/04 חאג' יחיא נגד מדינת ישראל (21/04/05) (להלן: "רע"פ חאג' יחיא") הודגש כי חילוט איננו מהווה עונש נוסף אלא ציווי הנלווה לעונש שהוטל על העבריין, וכי הוא נתון לשיקול דעתו של בית המשפט, וכן כי מטרת הציווי היא "להרחיק את העבריין מן העבירה על ידי הוצאתם של כלי המשחית ששמשו למעשה העבירה מידיו".

בית המשפט אף הוסיף כי על אף שאין בחילוט כדי למנוע רכישת כלי משחית חלופי על ידי הנאשם, מלבד ההוצאה הכספית הנדרשת, יש לחילוט משמעות חינוכית.

בע"פ (חי') 14373-02-11 רשות הטבע והגנים הלאומיים נגד כנעני (28/04/11) נקבע כי "ככלל ניתן לומר שבהעדר נסיבות חריגות, כאשר נעשה שימוש בכלי ציד שלא כחוק, ... , ראוי לחלטו".

כך גם נקבע בעפ"א (נצרת) 162/08 סלמאן נגד רשות שמורות הטבע והגנים (17/06/08), וזאת בעניינו של נאשם נעדר עבר פלילי, אשר עבד כקצין משטרה שנים ארוכות ובעל רישיון לנשק מזה 22 שנה.

כמו כן, בע"פ (חי') 10028-05-11 אבו ריא נגד המשרד לאיכות הסביבה- רשות שמורות הטבע (08/09/11) נקבע כי חילוט רובה הציד הוא עונש מקובל וראוי לעבירות ציד, וכי הניסיון המצטבר מעלה כי חילוט הרובה מהווה את הענישה המרתיעה ביותר לנאשמים בעבירות מסוג זה, ומשכך עומדת המאשימה על חילוט רובה ציד ובתי המשפט נענים לבקשתה.

ב-4 פסקי הדין הללו, הותיר בית המשפט שלערעור את החלטות חילוט כלי הציד על כנם.

9. על אף המפורט, לא נעלמה מעיני אף החלטתו של בית המשפט בע"פ (נצ') 59326-10-17 מרוואת נגד מדינת ישראל (25/01/18). במקרה זה, לאור הערות בית המשפט, שלא כתקדים ומבלי לפגוע בעמדתה העקרונית של המאשימה לפיה אף בעבירת ציד ראשונה של בעלי רישיון ציד יש להורות על חילוט - הסכימה המאשימה לביטול חילוט הנשק של הנאשם. לאחר שבית המשפט קבע כי ככלל תומך בעמדת המשיבה כי חילוט הנשק באמצעותו בוצעה העבירה היא אמצעי יעיל וחשוב למניעת פגיעה בערכי טבע ובעלי חיים מוגנים - בנסיבות החריגות של מקרה זה, התקבל ערעורו של הנאשם וחילוט הנשק בוטל.

אציין כי על אף שקראתי בעיון פרוטוקולי הדיון בבית המשפט המחוזי, החלטות בית המשפט והודעת המאשימה, לאור העובדה כי בית המשפט העיר הערות שלא תועדו במהלך הדיון, לא ניתן לקבוע מהן אותן נסיבות חריגות שהובילו לעמדת המאשימה להסכים לביטול החלטת החילוט. משכך, לא ניתן לדעת מהן אותן נסיבות חריגות שהובילו לשינוי בעמדת המאשימה ומשניתנה החלטה בהסכמת הצדדים ללא נימוק ישנו קושי ממשי ללמוד מהחלטה זו לענייננו.

מן הכלל אל הפרט

10. טרם מתן החלטתי לגופה, אציין כי הנאשם בחר שלא להיות מיוצג בהליך שמיעת הראיות והסדיר ייצוג רק לאחר מתן הכרעת הדין.

בשל כך, העלה ב"כ הנאשם טענות במסגרת בקשה זו הנוגעות אף לקביעות שנקבעו על ידי בהכרעת הדין.

ברי, כי אין זה השלב הנכון לעשות כן. עם זאת, בהעדר ייצוג שבתי ובחנתי טענות ב"כ הנאשם ומצאתי כי למרבית הטענות שהעלה כעת ניתן מענה בהכרעת הדין וכי הנאשם, על אף העדר ייצוג, העלה טענות הגנה רבות שנבחנו על ידי בהכרעת הדין.

טענה משפטית יחידה שלא נבחנה היא שאלת סמכות החיפוש ברכב.

לא ארחיב בסוגיה משהעולתה רק עתה ומבלי שהתקבלה עמדת ב"כ המאשימה, אולם אציין בקצרה כי לאור נסיבות האירוע, מתקשה אני לראות כיצד ניתן לקבוע כי לא היה יסוד סביר לחשד המקיים סמכות חיפוש, וגם אילו היה קושי ביסוד זה, מסופקני אם ניתן היה לקבוע בהתאם להלכת בן חיים כי יש להורות על פסילת הראיה.

ראו: רע"פ 10141/09 בן חיים נגד מדינת ישראל (06/03/12), סעיף 34 ואילך.

11. לגופם של דברים, לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה, ובחנתי הבקשה אל מול סעיף החוק הרלוונטי והפסיקה, שוכנעתי כי יש לקבל בקשת ב"כ המאשימה.

12. כאמור לעיל, בהכרעת הדין אשר ניתנה בעניינו של נאשם זה קבעתי כי המאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות והוכיחה, מעל לכל ספק סביר, את העובדות המפורטות בכתב האישום. דהיינו, שהנאשם עשה שימוש ברובה הציד שברשותו לצורך צייד חיית בר מוגנת.

משכך, ובהתאם לסעיף 12(א) לחוק, משקבע בית משפט זה כי הנאשם, בעל כלי הציד והתחמושת, אשם בביצוע העבירות המפורטות לעיל, והשתמש בנשק לצורך ביצוע עבירת צייד חיית בר מוגנת, ציד ללא היתר, והחזקת נשק מחוץ לנרתיק - רשאי הוא לצוות על חילוטם לאוצר המדינה.

13. מהפסיקה אשר פורטה לעיל עולה כי חילוט נשק מקובל וראוי בגין עבירות ציד ומהווה את הסנקציה המרתיעה ביותר לנאשמים בעבירות מסוג זה, וכי בהיעדר נסיבות חריגות ראוי לחלט את הנשק אשר באמצעותו בוצעה העבירה, וזאת אף בעניינם של נאשמים בעלי רישיון לנשק נעדרי עבר.

14. במקרה זה לא מצאתי כי קיימות נסיבות חריגות אשר בגינן יש להימנע מחילוט הנשק.

הנאשם אומנם נעדר עבר פלילי ואלה העבירות הראשונות בהן הורשע, אולם מדובר בצייד ותיק, אשר חזקה עליו כי

מכיר את החקיקה בתחום זה, ולא הוגשו כל ראיות המעידות על נזק חריג ומשמעותי שיגרם לנאשם בשל חילוט הנשק.

אינני מתעלמת מהעובדה כי מדובר בנאשם המנהל אורח חיים נורמטיבי ככלל, המפרנס לבדו 5 בני משפחה ובעל נכות חלקית ויתכן כי רכישת נשק נוסף יהווה עול כלכלי על הנאשם אך אין בנתונים אלה להוות שיקול חריג לקולא המצדיק סטייה ממדיניות הפסיקה שפורטה לעיל ועסקה בעניינם של נאשמים שמצבם האישי היה דומה לנאשם שעניינו עומד להכרעה בפניי.

ראו לדוגמה: עפ"א 162/08 סלמאן נגד רשות שמורות הטבע והגנים, 17/06/08.

עוד אינני מתעלמת מהעובדה כי הנאשם הגיע למקום המותר ככלל לציד, אולם כפי שעולה מהראיות שהובאו לפניי בתיק, מדובר במקום המרוחק מרחק של כשעתיים נסיעה מביתו בו לרוב לא מצויים כלל יונים המותרים בצייד (סעיף 18 להכרעת הדין מיום 10/01/19).

באשר לטענות ב"כ הנאשם לעניין העונש אשר הוטל על הנאשם אציין, כמפורט לעיל, כי ברע"פ חאג' יחיא" הודגש כי החילוט איננו מהווה עונש נוסף אלא כי הוא ציווי הנלווה לעונש שהוטל על העברייין, אשר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט.

מעבר לאמור, בשלב הטיעונים לעונש בחר ב"כ הנאשם להימנע מהגשת פסיקה כשלהי באשר למדיניות הענישה הנוהגת ולא ברור מדוע בחר להציג הפסיקה אליה הפנה בשלב כה מאוחר. יתרה מכך, בקביעת מתחם העונש ההולם הפניתי לפסיקה ובסופו של יום הטלתי ענישה ברף הבינוני של המתחם שהינו קנס משמעותי אך לא חורג לחומרא.

בכל פסקי הדין שפורטו לעיל, בהן בית המשפט המחוזי אישר חילוט הנשק, הוטלו קנסות בסדרי גודל דומים לזה שהוטל על נאשם זה, כך שלא ניתן לומר כי עונש הקנס שהטלתי מצדיק סטייה ממדיניות הפסיקה הנוגעת לסוגיית חילוט הנשק.

15. משכך, אני דוחה טענות ב"כ הנאשם כי יש לחרוג במקרה המונח לפניי מההלכה הנוהגת בעניין זה, הן בשל נסיבות ביצוע העבירה, הן בשל נסיבותיו האישיות של מבצע העבירה, והן בשל העונש אשר הוטל עליו במסגרת גזר הדין.

16. סוף דבר, אני מקבלת בקשת ב"כ המאשימה לחילוט הנשק והתחמושת אשר נתפסו במסגרת תיק זה.

17. . מזכירות תמציא ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ב אב תשע"ט, 13 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.

עמוד 5

